

ឈប់សុំត្រឡប់

ฉบับสุดท้าย

บทประพันธ์

นักเรียนดุริยางค์หญิง สภาวรัศมี ดวงสิงห์

กำกับการแสดง

นักเรียนดุริยางค์ ปณต คล้ายจินดา

บทละคร

นักเรียนดุริยางค์ วัฒนีย์ สุรินทร์แก้ว

ที่ปรึกษากำกับการแสดง

เรือเอกหญิง อนพัทย์ ขจิตสุวรรณ

จ่าเอก นพรัตน์ นารานีทัศน์

จ่าเอก ยศพล คุ่มจั่น

เนื้อเรื่องย่อ

เหม เด็กชายที่โตมาในครอบครัวที่แสนอบอุ่นแต่แล้วชีวิตของเขาต้องเปลี่ยนไปตลอดกาลเมื่อ **ลดา** แม่ของเหม จากไปอย่างกะทันหัน เหมจึงโตมากับ **ณัย** ชายขี้เมา บ้างงานที่เหมต้องจำใจ เรียกว่าพ่อ เหมกลายเป็นเด็กหนุ่ม วัยรุ่นที่ติดเที่ยว ติดเพื่อน ตั้งแต่นั้นมา จนกระทั่งวันหนึ่ง ความบาดหมางระหว่างเหมกับพ่อก็มาถึงจุดสิ้นสุดเมื่อความเจ็บปวดในวัยเด็กกัดกินใจของเหม มานาน จนเหมไม่สามารถจะเก็บมันไว้ได้อีกต่อไป เหตุการณ์ไม่คาดคิดจึงเกิดขึ้นแต่ถ้าความเป็นจริง ไม่ใช่ทั้งหมดที่เห็น เหมจะทำอย่างไรต่อไปเพื่อแก้ไขสิ่งที่เขากำลงไปในเรื่องราวที่ถูกเขียนไว้เป็น

ฉบับสุดท้าย

บทประพันธ์

นักเรียนดุริยางค์หญิง สภาวรัศมี ดวงสิงห์

ปกติเป็นคนชอบอ่านนิยายอยู่แล้วแต่จะอ่านแนว โรแมนติก สยองขวัญ แต่ไม่เคยอ่านดราม่าเลย ตอนแรกที่มีกำหนดการว่าจะต้องทำโครงการละครเวที ในหัวคือคิดว่าว่าจะทำแนว โรแมนติกคอมเมดี้ ที่เป็นแนวความรัก มีปมเป็นความฝัน และดนตรี แต่มีการประชุมหนึ่งครั้งที่ไม่ได้เข้าร่วม ทำให้บทสรุปออกมาเป็น ดราม่า! ซึ่งเป็นแนวที่ไม่ถนัดแต่ก็เป็นความสดใหม่ท้าทาย แต่ก็กลัวเขียนไม่จบ ช่วงที่คิดนั้นเครียดพอสมควร แต่พอประชุมกับผู้กำกับทำให้ได้พลอตเรื่องราวขึ้นดี ได้ออกมาเป็นแนวดราม่าครอบครัว ซึ่งเอาจริงๆมันธรรมดามากๆ แต่ที่งานวางแผนว่าจะทำให้แตกต่างโดยการสร้างบรรยากาศ เล่าเรื่อง ปูเรื่องตั้งแต่ปล่อยตัวอย่างโปสเตอร์ หน้างาน แสง เสียง วิดีโอประกอบ และ จาก ให้ผู้ชมเข้าถึงมากที่สุด หลังจากได้พลอตก็ได้มาทำการบ้านโดยการดูหนังสั้น อ่านนิยายดราม่า ทำให้ได้รับความรู้สึก อารมณ์ และ บรรยากาศในการเขียนมากขึ้น โดยออกมาเป็นเนื้อเรื่องทั่วไป เพราะรู้สึกว่ามันคือความจริงที่สุดแล้วในชีวิต แต่ละครเรื่องนี้อยากให้อบบแบบสุขใจอย่างเข้าใจในความเศร้า คล้ายยิ้มถึงน้ำตา...ประมาณนั้น เริ่มเขียนจากเนื้อเรื่องโดยละเอียด จากที่เมคเซนต์ บทที่จับใจบนความธรรมดา แต่ก็แก้กันอยู่หลายครั้ง เพราะที่เล่ามานั้นมันยากอยู่พอตัว เพราะเรามักจะ “แต่งในจินตนาการ เพื่อฝันจนไม่อิงความจริง” จนสัปดาห์สุดท้ายก่อนแสดงนั้นแหละ เรื่องนี้ตัวดำเนินเรื่องเป็นผู้ชายส่วนใหญ่ ทำให้เขียนยาก เพราะไม่เข้าใจความเป็นผู้ชายทั้ง ท่าทาง คำพูด อารมณ์ในแต่ละเหตุการณ์ แต่ก็จบลงที่ตรงกลางระหว่าง ความเป็นผู้ชาย และ ความอ่อนโยน เพราะมีบางมุมที่ผู้ชายก็เข้มแข็งอย่างอ่อนโยน เมื่อทุกอย่างเสร็จก็แอบหวังว่าจะออกมาดีไหม เพราะทุกคนดำเนินเรื่องตามเรา พูดยตามเรา แสดงตามเรา ชอบคุณทุกคนมาก แต่ค่อนข้างมั่นใจว่า

“ละครนี้จะเป็นจดหมาย ให้ทุกท่านคิดถึงใครหนึ่งคน ก่อนจะถึง **ฉบับสุดท้าย**”

กำกับการแสดง

นักเรียนดุริยางค์ ปณต คล้ายจินดา

จริงๆตอนแรกทำหน้าที่เป็นฝ่ายประสานงาน แต่หลังจากวางพลอตเรื่องทำให้ได้ถูกเลือกเป็นนักแสดง จากคุณสมบัติที่ต้องการการกำกับคืองานสุดท้าย แต่ก็ยังเป็นนักแสดงควบคู่ไปด้วย เรื่องนี้เริ่มมาจากเพลง คิดถึงคนบนฟ้า และ คุณกันว่ายากได้เรื่องเศร้าที่ลึกซึ้ง อีกอย่างคือผมชอบเพลงเศร้า และ เพลงนี้บางครั้ง บางโอกาส ทำให้นึกถึง พ่อ แม่ จึงเกิดเป็นเรื่อง จบสุดท้ายการกำกับเป็นเรื่องยาก เพราะต้องคิด และ ตั้งกรอบทุกอย่าง ประกอบกับเป็นนักแสดงด้วย ทำให้ทำงานลำบากไม่เต็มที คำว่า"กำกับ"ส่วนตัวคิดว่า หมายถึง การควบคุม ซึ่งยาก เพราะทุกอย่างต้องออกมาตามแผน ครั้งแรกอยากให้ออกมาแบบเศร้าตรม แต่แอบตลกเพราะคนไทยชอบตลกไม่ยอมให้มันฉีกจนเกินไป ปลายทางของการกำกับคือ ความเศร้าเหมือนเดิม แต่ใช้เทคนิคเพื่อสื่อสารให้ใหญ่ขึ้น เรื่องนี้ สตอรี่เรื่องนี้ถูกเปลี่ยนเรื่องเนื่องด้วยความไม่แมคเซนต์บางอย่างแต่ก็ปรับแก้ ปรับอารมณ์ เรียบเรียงให้ดีขึ้นแต่ไม่ลดรายละเอียดลง หวังว่าทุกอย่างจะออกมาดีตามที่รู้สึก

บทละคร

นักเรียนดุริยางค์ วัฒน สุรินทร์แก้ว

ผมจะร้องให้เลยที่เดียวตอนซ้อม เพราะรู้สึกว่
“การที่คนที่เห็นหน้าทุกวัน อยู่ๆก็หายไปแต่กลับไม่เคยที่จะ
ใส่ใจดูแลจนวันที่คิดได้ ก็สายเสียแล้ว” พอได้ทำบทละครนี้
รู้สึกว่ามันใกล้เคียงตัวเองเกินไป ไม่รู้ว่าฉบับสุดท้ายจะเกิดกับ
เราไหม เมื่อไหร่ หากยังเวลา ก็อยากให้ทุกคนดูแลคนที่ตัวเองรัก
ไม่ว่าจะเหลือเวลาแค่หนึ่งวินาทีก็ตาม ก่อนหน้านี้เคยทำ
ละครเพลงให้วงลูกทุ่งโรงเรียนเพราะ ชอบตีความเพลง
และตีความสื่อสารออกไป ส่วนบทเรื่องนี้คิดจากหลายๆคำพูด
ในชีวิตประจำวันแค่เพียงต้องมาปรับให้ฟังสละสลวยที่สุด
ต้องคำนึงถึงตัวตนของนักแสดง จึงเกิดปัญหาตรงที่นักแสดง
เราเป็นนักเรียนแต่ต้องสวมบทบาทที่แก่กว่าตัว ทำให้น้ำเสียง
หรือความรู้สึก ไม่เป็นธรรมชาติเท่าไร แก้ไขโดยการให้
คำพูดผู้ใหญ่ใส่ไปแทน ยากสุดคือปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร
ที่อาจจะไม่ลงตัวจึงต้องมีการพูดคุยกันระหว่างอ่านบทเพื่อ
ความสมจริง แต่เป็นการโชว์ศักยภาพของนักเรียนเรา บทบาท
ที่สำคัญคือ ดนัย ลดา และ เหม ที่ให้อารมณ์และทำหน้าที่กันอย่าง
กลมกลืน ดนัยให้อารมณ์ เหมผูกเรื่อง และ ลดาเป็นปมที่ต้องแก้
สุดท้ายคืออยากให้คุณรู้สึกอึ้งอึ้งใจ ความกตัญญู และ ความรัก
ท้ายที่สุดแล้ว “ความรักที่บริสุทธิ์ที่สุดคือความรักจากครอบครัว”

เรียบเรียงดนตรี

นักเรียนดุริยางค์ นีรภัทร์ นะมินิล

ละครเวทีเรื่องนี้มีการคิดเพลงจากเรื่องราว ทำให้ได้เพลงประกอบที่ชัดเจนในแต่ละฉาก ซึ่งทำให้การเรียบเรียงนั้นไม่ยากสักเท่าไร แต่จะยากตรงการสื่อสารให้ตรงกับ จังหวะของบทละคร ให้มีจังหวะจะโคนที่ลงตัวกลมกลืนไปกับฉาก และอารมณ์ของตัวละครในขณะนั้น เพื่อที่จะสื่อสารให้ละครเรื่องนี้สัมผัสใจผู้ชมมากที่สุด...

นักเรียนดุริยางค์ อรรถพล สมงาม

หลังจากที่ได้รับบทและรายชื่อเพลง ก็รู้สึกว่าการเรียงมีความเหมาะสมกับเรื่องราวดี ทำให้มองภาพออกได้ง่าย และ ยังติดหูอีกต่างหาก ส่วนการเรียบเรียงจะเรียบเรียงให้กินใจกินอารมณ์ผู้ฟังมากที่สุด โดยคอนเซปคือ ให้ผู้ชมที่ไม่ใช่ นักดนตรีได้สัมผัสสัท และ เสียงของเครื่องดนตรีได้อย่างไพเราะ และเข้าใจ มีการใส่คอร์ดเพิ่ม เพื่อเพิ่มอรรถรสให้บรรยากาศ บทสนทนา อารมณ์ของละคร

หัวหน้าวง

นักเรียนดุริยางค์ บดินทร์ แสงด่วน

ความเป็นหัวหน้าวงเป็นเรื่องที่ยากสำหรับนักดนตรีพอสมควร เพราะจากเป็นคนตามกลายมาเป็นคนนำทำให้ได้เห็นมุมมองต่างที่ไม่เคยเห็น การดูแล ซ้อม ปรับแก้ โทนเพลงของละครเวทีนี้ จะออกเป็นความอบอุ่นซ่อนความเยือกเย็น คือ มีความอบอุ่นอยู่ในความหมั่นเสร์รา แฝงด้วยคำให้กำลังใจ ทำให้ปัญหาครอปรวดูไกลตัวขึ้น การบอกรักคนที่เรารักก็เป็นเรื่องสำคัญไม่น้อยไปกว่าการมีชีวิตเลย

ออกแบบงานสร้างจาก

นักเรียนดุริยางค์ สรวิชญ์ กุลวัฒนาวร

เรื่องนี้ถูกแต่งขึ้นมาจากชีวิตของคน ทำให้ฉากจึงไม่ยากมาก เพราะเราก็เห็นอยู่ทั่วไป และ ฉากในเรื่องนี้มีความชัดเจนสูง ทำให้ผู้ชมเข้าใจง่าย แต่ทุกอย่างต้องทำให้ดูเป็นไปได้อย่างสมเหตุสมผล และ สถานที่ที่เราอยู่จึงไม่สามารถทำออกมาได้ตามที่ต้องการหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ เริ่มจากการดูว่าแต่ละฉากมีองค์ประกอบอะไรบ้าง แล้วจึงดูว่าเราจะใช้วัสดุอะไรเพื่อให้สอดคล้องกับคอนเซ็ปต์ที่นำภาพในจินตนาการออกมาให้ได้มากที่สุด และ ต้องสื่ออารมณ์มากที่สุด แต่บนพื้นฐานของความเป็นจริง พอได้วัสดุก็ต้องหาอุปกรณ์ในการทำ ต่อด้วยวางแผนให้เหมาะสมกับ เวลา ที่มีจำกัด ทั้งหมดทั้งหมดต้องขึ้นอยู่กับความเป็นไปได้อย่างสมเหตุสมผล สถานที่นักเรียน กุณทรัพย์ ความสามารถ ซึ่งบางครั้งการเมื่อลงมือทำจริงๆก็มักเกิดปัญหาเสมอ แต่ก็แก้กันไปตามเนื้อหาอื่น อีกอย่างคือ เราเป็นนักเรียนดนตรีทหาร ที่ฝึกการทำงานกันเอง ทำให้อาจจะพลาดรายละเอียดบางอย่าง แต่อย่างไร จินตนาการก็สำคัญกว่าความรู้ ด้วยความธรรมดาของมัน ทำให้เราต้องสร้างความไม่ธรรมดาในความธรรมดา เรื่องนี้มีของเล็กๆที่สื่อความหมายใหญ่ๆหลายชิ้น ทำให้การวางตำแหน่งนั้นสำคัญเพื่อให้เข้าใจ และ ให้สิ่งของเล็กๆเหล่านั้นเราเรื่องของมันเองได้อย่างยิ่งใหญ่

นักเรียนดุริยางค์ กุริณัฐ ทาคำวงศ์

ฉากทุกฉากมีความยากในตัวเองเสมอแต่ต้องช่วยกันสร้างขึ้นมามาเท่านั้นเอง ฉากเรื่องจะว่ายากก็ไม่ยากง่ายไม่เชิง แต่มันมีเทคนิคใหม่ๆที่ไม่เคยสร้างมา เช่น การฉายแสงย้อนเพื่อเล่าเรื่อง ซึ่งก็เป็นฉากที่สื่อสารได้ลึกซึ้งถึงใจที่สุด คือเหมือนกับคิดถึง เรื่องราวที่ผ่านมามูลค่าของมัน แต่จู่ๆมันก็หายไป ถึงแม้ว่าจำค่าแค่ไหนก็ตาม ข้อจำกัดคงเป็นเรื่องจบ และ ความสามารถที่ฝึกฝนกันเอง ทำให้อาจจะออกมาไม่สมบูรณ์ แต่เราใช้ใจทำมากกว่าจึงไม่ลังเลที่จำทำ

สนับสนุนงานสร้าง

นักเรียนดุริยางค์ อัฐริพงษ์ เปรมไพศาล

หน้าเบื้องหน้าจริงๆเป็นผู้ดูแลเครื่องเสียงละครเวที แต่ตอนนี้ยังไม่ได้ทำอะไรมากจึงมาช่วยฝ่ายจากทำงานก่อน สเกลงานนี้ค่อนข้างซับซ้อนกว่าทุกๆโชว์ที่ผ่านมา เพราะมีกลไกในการแสดง จังหวะ เสียง แสง ทุกอย่างต้องสัมพันธ์กัน แต่จากเป็นงานสร้างที่ละเอียดจึงต้องช่วยกันสร้าง จริงๆอันนี้เป็นละครเวทีงานแรกที่ทำ แต่ทุกอย่างก็ออกมาดูดี

ออกแบบแสง

นักเรียนดุริยางค์ อองอาจ อัศวฤทธิ์พร

“แสงคือชีวิต โลกที่ไม่มีแสง คือโลกที่ไม่มีชีวิต” แสงมีความน่าหลงใหล ในตัวเองทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างดูมีตัวตน และความหมาย เหมือนที่ได้บอกไปแล้วก็ทำให้เวทีมีพลัง พอดีกับงานนี้ที่ต้องการพลังจากแสงมากทำให้ต้องทำการบ้านพอสมควร งานนี้มีความต่างจากงานก่อนๆ คือใช้เทคนิคการวางตำแหน่งที่หลากหลาย แต่ไม่ได้ใช้ปริมาณแสงเยอะเท่าไร การควบคุมต้องอิงจากบท คำพูด บทสนทนา เพื่อจะให้อารมณ์ที่ออกมานั้นชัดเจน และสัมผัสใจมากที่สุด ละครเรื่องนี้แสงสำคัญเท่ากับฉากเลย จริงๆก็สำคัญทุกงานแต่งานนี้ดูจะละเอียดกว่าตรงเรื่องตำแหน่งในการวางนั้นแลพอเป็นเรื่องครบครันแล้วนึกถึงแสงอันอบอุ่นของดวงอาทิตย์ที่ส่องมาในวันพักผ่อนกับครอบครัว เรื่องนี้จึงใช้พาร้อนในช่างแรก ส่วนช่วงหลังใช้แสงมีดสลับแสงน้อยๆเพื่อสื่ออารมณ์

ออกแบบชุดการแสดง นักเรียนดุริยางค์ เอกรัตนาเกียรติวรางกูร

ตอนบรีฟเนื้อเรื่องครั้งแรกก็มีภาพในหัวพอประมาณ แต่พอได้ประชุมรายละเอียดก็ต้องเปลี่ยนทั้งหมด เพราะผู้กำกับมรภาพ และ แพนโทรก่อนข้างละเอียด หลักๆคือการดูบทบาทของตัวละคร และ เรื่องราวในเรื่องพยายามจะให้นักแสดงเป็นคนเลือกชุดเอง เพื่อให้ตัวนักแสดงมีความมั่นใจ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคาแรกเตอร์ของตัวละครนั้นๆด้วย แต่ก็ต้องมาคัดกรองภาพรวมอีกที เรื่องที่ยากคือ ยุคของนักแสดง ที่ต้องปรับแก้กันอยู่นานพอตัว เนื่องจากไม่ลงตัวในหลายองค์ประกอบ แต่ก็สรุปได้ว่าเป็นปัจจุบัน เพราะจริงๆเนื้อเรื่องก็เป็นเรื่องที่ไม่เก่าเลย

ออกแบบภาพ และ สื่อ นักเรียนดุริยางค์ วรเดช ศรีอำไพ

เวลาในการสร้างละครเวทีเรื่องนี้ มีเวลาน้อยมากๆเนื่องจากติดภารกิจก่อนหน้านี้ ทำให้การถ่ายวิดีโอ หรือ อะไรต่างๆต้องวางแผนนานเพราะต้องเผื่อเวลาดัด และ แก้ไข ละครเวทีเรื่องนี้มีการใช้ วิดีโอประกอบเยอะมาก เยอะกว่าที่เคยทำมา ทำให้เกิดความผิดพลาดในบางวิดีโอแต่ก็ออกมาน่าพอใจ(ตัวเอง) สำหรับความยากในงานชิ้นนี้ คงจะเป็นการเล่าเรื่องในบางจุดผ่านวิดีโอ ที่ต้องเรียบเรียง วางโครงให้ดี เพราะจะดูไม่รู้เรื่อง จึงต้องเสพงานหนังสือเยอะๆ จึงได้ไอเดียมาเยอะมาก ซึ่งสามารถเอาไปประยุกต์เข้ากับงานได้อย่างลงตัว ด้วยเนื้อหาที่เสิร์ฟทำให้การเลือกเพลงประกอบเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเพลงจะเป็นตัวตัดสั่นความรู้สึกทั้งหมดของละครเวที

นักแสดง

นักเรียนดุริยางค์ ปณต คล้ายจินดา
รับทบ อดันย พ่อของเหม

นักเรียนดุริยางค์หญิง เอกธีรา เกียรติวรางกุล
รับทบ ลดา แม่ของเหม

นักเรียนดุริยางค์ วีรภัทร ลอยแจ้ง
รับทบ เหม

นักเรียนดุริยางค์หญิง ณัฐรดา ทองสงกุลภัทร
รับทบ แพรว เพื่อนร่วมห้องของเหม

นักเรียนดุริยางค์ อัครชัย ศิริขำ
รับทบ ทิว เพื่อนรักของเหม

นักเรียนดุริยางค์ อรรถพล สมงาม
รับทบ โกะสึนหัวหน้าแก๊ง

นักเรียนดุริยางค์ ศักรินทร์ นกขุนทอง
รับทบ ดัมโบ้ มือขวาโกสึน

นักเรียนดุริยางค์ ปุณณภพ ผุดผ่อง
รับทบ วัตตา มือซ้ายโกสึน

นักเรียนดุริยางค์หญิง ริสรพัช เลาวกุล
รับทบ คุณหม่อ

นักเรียนดุริยางค์ อัฐธิพงษ์ เปรมไพศาล
รับทบ ครูวิชัยครูปกครอง

นักเรียนดุริยางค์หญิง สภาวรัศมี ดวงสิงห์
รับทบเป็น ครูอังคณาครูประจำชั้น

นักแสดงสมทบ

นักเรียนดูริยางค์ สุกณัฐ ทวีการไถ
รับบท บาร์เทนเดอร์

นักเรียนดูริยางค์ ณัฐวุฒิ เจริญ
รับบท เพื่อนเหม

นักเรียนดูริยางค์ เกษมเกียรติ ชื่นประภารัตน์
รับบท เพื่อนเหม

นักเรียนดูริยางค์ ปกนวิทย์ ใจกว้าง
รับบท ดีใจ

นักเรียนดุริยางค์หญิง ฐิติมา ลาสาย
รับบท ผู้หญิงในฝัน

นักเรียนดุริยางค์หญิง ณัฐนิชา ปลื้มถนนอม
รับบท ผู้หญิงในฝัน

นักเรียนดุริยางค์หญิง ณัฐฎีกา ทศพล
รับบท ผู้หญิงในฝัน

นักเรียนดุริยางค์ ทักษิณน้อย ปวงละคร
รับบท ผู้ป่วยในโรงพยาบาล

นักเรียนดุริยางค์ รัญวรัตน์ เขียวแก้ว
รับบท ผู้หญิงในฝัน

ขอขอบคุณ

หมวดเครื่องช่วยการศึกษา สร.ดย.ดย.ทร.จตุท.กท
หมวดศึกษา สร.ดย.ดย.ทร.จตุท.กท
หมวดปกครอง สร.ดย.ดย.ทร.จตุท.กท
หมวดเครื่องเสียง ดย.ทร.จตุท.กท
หอดุริยางค์ กองดุริยางค์ทหารเรือ

เรือเอกหญิง อนพัทธ์ ขจิตสุวรรณ, เรือโท อัศวิน อิงโพธิ์ชัย, เรือโท นภาพร พยนต์เลิศ
เรือโท วัณย์ สิริเพ็ญ, พันจ่าเอก ธวัชชัย หุ่นะปุ่น, พันจ่าเอก เอกมล คงสมุทร, พันจ่าโท เตชทัช ผลอาจ,
จ่าเอก ยศพล คุ้มจั่น, จ่าเอก นพรัตน์ นารานีทัศน์, จ่าเอก เพิ่มศักดิ์ คนสันต์, จ่าเอก อรรณพ พิศาลพันธุ์
จ่าเอก ปรัชจพงษ์ เพชรเล็ก, จ่าตรี ปรินทร์ พรหมพิริยกิจ

นักเรียนดุริยางค์รุ่น 61 และ นักเรียนดุริยางค์รุ่น 62

ขอขอบพระคุณอย่างสูงที่ช่วยสรรค์สร้างละครเวที “ฉบับสุดท้าย”

จาก นักเรียนดุริยางค์ รุ่น 60